

111. Lov om forlængelse af lov om forsikring af varer og fragt mod krigsfare til søs. (Minister for handel, industri og søfart *Lis Groes*). [A. sp. 651. — C. sp. 33].

Fremsat skriftligt i folketinget $30/10$ (F. sp. 579). 1. beh. $4/11$ (F. sp. 651). Partiernes ordførere: Poul Hansen (Svendborg), Damsgaard, Baagø-Hansen, Steen, Lynnerup Nielsen og Tholstrup. 2. beh. $6/11$ (F. sp. 774). 3. beh. $11/11$ (F. sp. 804). *Loven stadfæstet 17. november 1953.* (Lovt. nr. 294).

Ved lov nr. 429 af 17. december 1952 (årbog 1952—53, side 381) blev lov nr. 184 af 4. maj 1939 om forsikring af varer og fragt mod krigsfare til søs forlænget indtil udgangen af året 1953. Den forlænges herved yderligere til *udgangen af året 1955.*

Forud for fremsættelsen af forslaget til ovennævnte lov af 1952 var der under forhandlinger med de forskellige garantkredse opnået tilslutning til, at søkrigsforsikringen for varer og fragt føres videre på sit nuværende grundlag indtil udgangen af 1955, hvilket lovforslaget også gik ud på. Under sagens behandling i rigsdagen ændredes udløbstiden imidlertid — i lighed med hvad der besluttedes vedrørende krigsforsikringen af skibe — til udgangen af 1953. Om den nu vedtagne toårige forlængelse har der været enighed indenfor krigsforsikringsinstituttets bestyrelse.

Om instituttets økonomiske stilling oplyses i bemærkningerne til lovforslaget:

„Ved udgangen af regnskabsåret 1952 havde instituttet som reservefond en kapital på 5 049 000 kr.

Pr. 1. januar 1953 blev præmien for rejser mellem danske havne nedsat med 50 pct., nemlig fra $1/20$ pct. til $1/40$ pct. Pr. 1. januar 1953, henholdsvis 15. februar 1953 nedsattes præmierne for alle andre rejser ekskl. Østen med fra 20—25 pct. Bortset fra præmierne for rejser mellem danske havne, der ligger væsentligt under de på Londonmarkedet noterede rater, ligger instituttets præmier på linie med eller lidt under Londonmarkedets rater.“

Under lovforslagets behandling i folketinget gjorde *Tholstrup* (DR) gældende, at dette instituts reserver var så store, at det måtte være forsvarligt enten helt at standse opkrævningen af forsikringspræmier til det eller i hvert fald at nedsætte præmierne. *Handelsministeren* lovede som svar herpå at forhandle med instituttets bestyrelse om, hvorvidt der var mulighed for at gå til en lempelse.

Lovforslaget vedtoges derefter enstemmigt.